Osea - Comentarii W. McDonald

I. RESPINGEREA LUI ISRAEL, ILUSTRATĂ PRIN NUMELE CELOR TREI COPII AI LUI OSEA (1:1-9)

Domnul l-a îndrumat pe profetul Osea, fiul lui Beeri, să se căsătorească cu o femeie infidelă. El s-a căsătorit cu Gomer, fiica lui Diblaim. Primul lor copil a fost numit Iezreel (Dumnezeu va împrăştia), un indiciu a ceea ce urma să facă Domnul naţiunii Israel. Armata asiriană avea să. frângă puterea Israelului în valea Iezreel.

Al doilea copil a fost numit Lo-Ruhama (necompătimit). Asta semnifica faptul că Israel nu va mai fi compătimit, ci trimis în captivitate, pe când Iuda va fi cruţată de atacurile asirienilor.

Al treilea copil a fost numit Lo-Ami (nu poporul Meu). Dumnezeu nu-l mai recunoştea pe Israel ca popor al Său. Unii cred că profetul punea sub semnul întrebării dacă acest copil era al său sau nu.

II. RESTAURAREA ISRAELULUI PROMISĂ (1:10-2:1)

Dar această judecată asupra lui Israel a fost doar temporară. Dumnezeu avea să strângă din nou Israelul şi Iuda, recunoscându-i ca fiind ai Săi. Asta va avea loc la A Doua Venire a lui Cristos.

În context, ultima parte a versetului 10 se aplică în mod sigur la Israel. Dar Pavel citează aceste cuvinte la Romani 9:26 şi le aplică la chemarea Neamurilor. Asta ilustrează adevărul potrivit căruia când Duhul Sfânt citează versete din VT în NT, El este liber să le folosească cum crede de cuviinţă.

În capitolul 2 lui Osea i se spune să vorbească rămăşiţei credincioase a naţiunii. Despre aceşti fraţi se spune că sunt Ami (poporul Meu) şi Ruhama (cea care a căpătat îndurare).

III. AVERTISMENTUL LUI DUMNEZEU LA ADRESA NECREDINCIOŞIEI LUI ISRAEL ŞI AMENINŢAREA JUDECĂŢII (2:2-13)

Rămăşiţa credincioasă trebuie să îndemne grosul populaţiei naţiunii Israel să îndepărteze idolatria şi curviile sale, deoarece în caz contrar Dumnezeu o va despuia şi va aduce secetă peste ea.

Copiii naţiunii păcătoase vor rămâne de asemenea necompătimiţi pentru că sunt copiii unei prostituate care s-a dus după dumnezei falşi şi le-a acordat acestor idoli creditul, spunând că ei i-au dat hrana, îmbrăcămintea şi obiectele de lux.

Dumnezeu va pune tot felul de obstacole în calea ei, separând-o de idolii ei, până când se va hotărî să se întoarcă la El (primul ei soţ).

Ea nu i-a dat lui Dumnezeu creditul pentru tot ce i-a pus El la dispoziţie, cele necesare traiului, precum şi obiectele de lux, între care şi aur şi argint pe care le-a folosit însă la confecţionarea unui idol al lui Baal.

Prin urmare, Dumnezeu va îndepărta de la ea hrana şi îmbrăcămintea, descoperindu-i ruşinea înaintea amanţilor ei.

Veselia ei şi sărbătorile religioase rânduite vor fi anulate iar viile şi smochinii ei vor fi distruse (ea crezuse că acestea sunt plata ce i se cuvine din partea amanţilor ei) iar ea va fi pedepsită pentru toate zilele cât l-a slujit pe Baal.

IV. PREZICEREA UNUI VIITOR BINECUVÂNTAT PENTRU ISRAEL (2:14-23)

După asta, El va restaura şi va mângâia Israelul. Dumnezeu îi va da vii iar ca va cânta ca pe vremea când se suia din ţara Egiptului. Atunci ea îl va numi Işi (soţul meu), nu Baali (Stăpânul meu). Oamenii vor fi curăţiţi de închinarea lor la Baal, chiar până acolo încât vor uita numele baaliior.

Naţiunea va locui în siguranţă şi pace din pricina legământului pe care-l va face Dumnezeu cu fiarele câmpului şi cu alte animale, care nu vor mai vătăma. De asemenea va înceta războiul. Israel se va căsători cu Domnul pe veci, în termenii neprihănirii şi dreptăţii, în dragoste şi îndurare, legaţi de credincioşia lui Dumnezeu.

În ziua aceea, Iezreel (Israel) nu va mai însemna împrăştiat, ci semănat. Oamenii vor fi semănaţi în propria lor ţară. Cerul şi pământul se vor uni în a-i binecuvânta şi a-i face roditori. Williams explică paragraful cu multă pricepere, după cum urmează:

Iezreel (Israel), ca semănat de Dumnezeu în patrie (v. 23), va striga grâului, vinului şi untdelemnului să-i acopere nevoile. Ei vor striga pământului să le dea roadele. Pământul va striga cerurilor să-şi dea ploaia necesară, ca să se coacă roadele. Iar cerurile vor striga către Iehova să le umple cu apa necesară şi de acolo nu se va mai face nici un apel, căci El este Marea Cauză Primară! Ca răspuns la apel El va umple cerurile cu umezeală, iar acestea o vor vărsa pe pământ. Pământul va produce grâul, vinul şi untdelemnul, iar Israel va avea provizii de hrană din belşug, legate printr-o legătură a dragostei. Apoi Dumnezeu va avea milă de Israel, o va recunoaşte ca popor al Său iar Israel îl va recunoaşte ca Dumnezeu al ei.

V. RĂSCUMPĂRAREA SOŢIEI LUI OSEA - UN TIP AL ÎNTOARCERII ISRAELULUI LA IEHOVA, ÎN ULTIMĂ INSTANŢĂ

Apoi Domnul i-a spus lui Osea sa se ducă în piaţa publică şi să o răscumpere pe soţia lui infidelă din păcatul ei. Preţul de cumpărare, cincisprezece sicii de argint şi un omer şi jumătate de orz, era cel pentru o sclavă. Multe zile după aceea, cei doi nu au avut relaţii conjugale. Mai târziu ea a fost restaurată la statutul deplin de căsnicie. Asta ilustrează trecutul, prezentul şi viitorul naţiunii Israel. Necredincioasă faţă de Iehova ea a alergat după amanţi (idolii). Dar Dumnezeu a adus-o înapoi.

Condiţia ei actuală este redată în versetul 4 - fără rege, fără prinţ (sau familie regală), fără jertfă (adică jertfele levitice au fost suspendate), fără stâlpul sacru (idolul), fără un efod (simbolul preoţiei levitice) şi fără terafimi (dumnezeii casnici). Viitorul Israelului este redat în versetul 5 - ea se va întoarce la Domnul, Îl va iubi şi se va teme de El, rămânându-I credincioasă.

A. Păcatele poporului (4:1-6)

Dumnezeu are o dispută cu Israel din pricina infidelităţii poporului, a lipsei de omenie, a dezinteresului faţă de religie, a înjurăturilor, minciunilor, uciderilor, furturilor, adulterului şi asasinatelor. Cinci dintre Cele Zece Porunci sunt rezumate în versetul 2. Încălcările acestor porunci au fost motivele pentru care s-a ajuns la starea ce domnea în ţară. Chiar şi animalele sălbatice se pierd din pricina judecăţii care va veni.

Atât preotul, cât şi profetul sunt învinuiţi din pricina intenţionatei lor lipse de cunoştinţă. Poporul lui Dumnezeu a fost nimicit din pricina lipsei de cunoştinţă; ei au uitat legea Dumnezeului lor.

B. Păcatele preoţilor

Cu cât păcătuiau mai mult oamenii, cu atât mai lacomi primeau preoţii jertfele pentru păcat. Şi astfel s-a ajuns la situaţia: Cum sunt oamenii, aşa este şi preotul - corupţi şi unii, şi alţii. Pedeapsa lor va fi înrobirea lor de către desfrâu, vin şi must, desfătându-se în tot felul de plăceri şi nesăturându-se niciodată.

C. Idolatria poporului

În continuare este descrisă idolatria poporului. Oamenii căutau să obţină călăuzire de la idolii de lemn. Ei se închinau la locurile de pe înălţimi, la umbra copacilor. Bărbaţii dădeau tonul, iar femeile le călcau pe urme.

D. Un apel special adresat către Iuda

Iuda este avertizată să nu o ia pe urmele Israelului şi să nu urmeze exemplul său rău. Dar Iuda este încăpăţânată, refuzând să se despartă de idolii săi, iubind mai mult ruşinea, decât slava. În ediţia RSV versetul 16 sună astfel: „Ca o junincă încăpăţânată, Israel este încăpăţânat; poate oare acum Domnul să-i hrănească precum hrăneşte un miel în păşunea întinsă'?"

E. Comportarea rea a preoţilor, a poporului şi a familiei regale

Preoţii, oamenii de rând şi regele sunt deopotrivă vinovaţi de idolatrie iar Israel este întinat. Efraim a devenit o prostituată. Atât Israel, cât şi Iuda vor fi pedepsite pentru vinovăţia lor, pentru că s-au purtat viclean cu Domnul. Ele vor lua turme de oi şi de vite ca ofrande pentru Domnul, dar nu vor izbuti să le găsească.

F. Promisiunea judecării lui Israel şi Iuda şi intenţia lui Dumnezeu de a aştepta până când ele se vor pocăi (5:8-15)

Cadrul istoric pentru acest text îl găsim Ia 2 Regi 16. Israel (Efraim) şi Siria invadaseră Iuda. Cu ajutorul Asiriei, Iuda lansase un contra-atac şi capturase teritorii. Aceste cetăţi ale lui Beniamin sunt avertizate să se pregătească pentru pedeapsa ce va urma, cu cuvintele: „Sunaţi din cornul de berbec în Ghibea, trâmbiţa lui Rama! Strigaţi cu glas tare către Bet Aven (v. 8). Dumnezeu va fi ca o molie pentru Israel şi ca o putreziciune a dinţilor pentru casa lui Iuda."

Când Efraim a văzut boala sa, a căutat ajutor de la Asiria. Dar el nu a fost vindecat, pentru că Asiria a fost tocmită de Iuda (şi utilizată de Dumnezeu) ca să lupte împotriva sa. Dumnezeu S-a hotărât să Se întoarcă în palatul Său şi să aştepte ca Israel şi Iuda să-şi mărturisească păcatele şi să caute faţa Sa.

G. Apel adresat Israelului să se pocăiască

Versetele 1-3 constituie răspunsul lui Israel la chemarea Iui Dumnezeu să se pocăiască (5:15). La început pare o pocăinţă sinceră şi din inimă, dar când este privită mai de aproape, se constată că nici un păcat nu a fost mărturisit pe nume. Pocăinţa este de suprafaţă, nesinceră. Lucrul acesta reiese din continuarea mustrărilor adresate de Dumnezeu naţiunii în restul capitolului. Adevărata pocăinţă nu va veni decât în ultimul capitol. Acolo naţiunea renunţă la idolatria ei şi recunoaşte că are nevoie de harul lui Dumnezeu.

Versetul 2 ar putea conţine o aluzie la învierea lui Cristos, care a avut loc după două zile şi a treia zi. Dacă aşa stau lucrurile, restaurarea naţională a Israelului este întemeiată şi prefigurată de învierea lui Cristos. Sau ar putea fi o referire la ultimele trei „zile" ale Perioadei Marii Strâmtorări. Pocăinţa Israelului şi jalea sa depăşesc cadrul primelor două zile. Apoi naţiunea este renăscută a treia zi şi Mesia îşi face apariţia.

H. Păcătoşenia ambelor regate: Israel şi Iuda (6:4-11)

Din pricina faptului că Israel şi Iuda au fost necredincioase, Dumnezeu le-a condamnat prin gura profeţilor. El a dorit dragostea, mai degrabă decât jertfa, şi ca oamenii să-L cunoască pe El, mai mult decât arderile-de-tot.

„Dar ei, ca Adam (RV),? au călcat legământul." Răutatea lui Israel este înfăţişată în versetele 7-10 ca o cetate de răufăcători, bande de tâlhari, şi o ceată ucigaşă de preoţi. Şi Iuda este rânduită să culeagă roadele suferinţei (v. 11) înainte ca Dumnezeu să-Şi refacă poporul Său. (Unii cred că secerişul de aici este unul de binecuvântare, nu de judecată.)

I. Răutatea lui Israel dezvăluită

Corupţia lui Efraim era mare, inclusiv frauda, tâlhăriile, minciunile, faptele rele, adulterul şi beţia. Oamenii şi prinţii de viţă regală s-au aprins de pofte.

Ei s-au amestecat cu străinii, irosindu-şi vlaga şi n-au luat aminte la mustrare. Metafora lui Israel care este o ca o turtă neîntoarsă sugerează absenţa echilibrului. Pe de o parte turta este arsă, iar pe de alta este numai aluat necopt. Pe scurt, Efraim este complet stricată.

Efraim a zburat ca un porumbel fără minte în Egipt şi în Asiria, cerându-le ajutor, dar Dumnezeu va prinde porumbelul în laţ şi-i va pedepsi pe oameni.

Ei au fugit de Domnul, nedând dovadă de pocăinţă autentică. Ei s-au văitat înaintea lui Dumnezeu cu glasul lor, dar nu şi cu inima. Nu au fost suspinele tandre ale pocăinţei, ci urletele de durere ale unui animal rănit.

Domnul i-a învăţat să repurteze victorii, fiind disciplinaţi şi întăriţi. Dar ei s-au încrezut în idoli şi astfel vor avea parte de înfrângere şi de dispreţ.

J. Avertisment să se pregătească de invazia unor forţe străine ca urmare a idolatriei şi alianţelor încheiate cu forţe străine

Invadatorul asirian este asemuit cu un vultur care planează deasupra Israelului. Oamenii au călcat legea şi astfel pierzarea lor se apropia. Deşi spuneau cu gura că-L cunosc pe Domnul, în realitate I-au întors spatele.

Divizarea împărăţiei în cele două regate Israel şi Iuda s-a făcut fără aprobarea Lui. Idolatria lor a făcut să ardă mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu întreabă: „Cât timp va mai trece până vor căpăta nevinovăţie?" sau în limbaj contemporan, „Când au să înveţe odată?"

Recoltele lor de cereale nu se vor face, iar naţiunea va fi împrăştiată printre Neamuri. Pentru că Efraim a solicitat ajutor Asiriei şi aliaţilor săi dintre naţiuni, Dumnezeu îl va pedepsi. Acest lucru este exprimat poetic prin sintagma: „se vor întrista puţin".

Idolatria lui Israel şi încrederea lui Iuda în mulţimea de cetăţi întărite va aduce doar suferinţă şi nimicire.

K. Prezicerea captivităţii lui Israel ca urmare a nelegiuirii sale (9:1-10:15)

Să nu se bucure Israel. Idolii săi nu le vor da recoltele bogate la care se aşteaptă. Idolatria este adulter spiritual. Francis Shaeffer explică:

Observaţi forma de adresare la care recurge Dumnezeu. O femeie este la câmp, culegând recolta şi este în libertate în mijlocul secerişului. Ea primeşte un dar în bani de la un om ca să se culce cu el pe arie în mijlocul secerişului. Asta au devenit cei ce fuseseră poporul lui Dumnezeu! Asta este soţia Dumnezeului celui viu în apostazia ei.

Din pricina adulterului lor, oamenii vor merge în robie - nu în mod literal în Egipt, ci în robie în Asiria, similară robiei din Egipt. Închinarea lor era o amestecătură. Existau şi elemente de închinare la Iehova, dar multă idolatrie, astfel că nu-I erau plăcuţi nici Lui, nici lor înşişi.

Ei nu se vor mai afla în ţară ca să ţină sărbătorile rânduite. Mai degrabă, vor fi duşi în captivitate. Corturile lui Efraim vor fi locuite de urzici şi spini, în loc de oameni. Exilul se apropia, precum şi pierzarea profeţilor falşi.

Israel fusese atât de promiţător la început, ca roadele dintâi ale smochinului, dar apoi a alunecat într-o groaznică idolatrie şi astfel este rânduit acum să aibă parte de nerodnicie şi să nu aibă copii. Expresia „până la cel din urmă bărbat” (v. 12) trebuie înţeleasă în sens relativ nu absolut (vezi v. 17c). Populaţia de parte bărbătească va fi drastic redusă. Pentru că a preschimbat gloria cu urâciunea, Efraim a primit sentinţa: „Nici o naştere, nici o sarcină, nici o concepere!”

Israel, cândva o viţă mănoasă, este acum sterp, deoarece s-a folosit de prosperitatea sa doar în scopul sporirii idolatriei sale. Acum Dumnezeu îi acuză pe israeliţi că sunt cu inima împărţită, fapt pentru care sunt găsiţi vinovaţi.

Oamenii se făleau că nu au nevoie de Dumnezeu sau de rege. În asta vedem cât de departe a rătăcit naţiunea Israel, de ce mare cădere a avut parte. Iniţial pe Muntele Sinai israeliţii au făgăduit să se lase conduşi de Dumnezeu prin intermediul lui Moise şi Aaron. După aceea a urmat o îndelungată, continuă şi tot mai adâncă cădere în jos, o apostazie, ce a ajuns în punctul în care ei n-au mai acceptat nici măcar - un rege să domnească peste ei. Această înaintare a declinului lor spiritual se vede prin formele succesive de guvernământ împotriva cărora s-au răsculat:

(1) împotriva lui Dumnezeu (adică a teocraţiei);

(2) împotriva lui Moise (profetul şi dătătorul legii);

(3) împotriva lui Iosua (general militar şi spiritual);

(4) împotriva judecătorilor (guvernul judiciar);

(5) împotriva regilor (monarhiei);

(6) şi în fine nu au mai vrut să aibă nici un rege (anarhie - absenţa oricărui guvern).

Ei au încheiat legăminte prin jurăminte lipsite de conţinut; prin urmare, judecata va acoperi ţara ca buruiana otrăvitoare.

Viţelul de aur de la Bet Aven (Betel) va fi capturat şi dus cu ei de asirieni. În loc să-L iubească pe Dumnezeul lor, care i-a salvat de atâtea ori, următoarele cuvinte sugerează, cu sarcasm divin, că Israel era îndrăgostit de viţelul de aur: „Din pricina viţelului... oamenii săi îl vor jeli... şi preoţii săi vor ţipa pentru el - pentru că gloria sa s-a depărtat.” Nu e de mirare că Dumnezeu era pe punctul de a-i pedepsi! Regele Samariei va fi nimicit iar oamenii vor striga munţilor şi dealurilor să cadă peste ei.

La Ghibea triburile s-au unit pentru a pedepsi tribul Beniamin pentru păcatul comis de acesta (Judecători 20). Dar de atunci istoria Israelului a fost un şir neîntrerupt de păcate. Acum Dumnezeu Se va folosi de naţiuni pentru a disciplina un popor unit la rău.

Efraim era odinioară o juncă învăţată la jug, căreia i se rezervase sarcina uşoară de a treiera grâul. Dar acum va fi pusă în jugul captivităţii iar Iuda de asemenea va fi pusă la munci grele.

Singura lor speranţă de scăpare va fi în pocăinţă şi în căutarea feţei Domnului. Dar Israel va trebui să culeagă roadele dependenţei sale păcătoase de care şi de soldaţi, bizuirii sale pe acestea. Ţara va fi cuprinsă de război, toate fortăreţele sale vor fi prădate, Samaria va fi distrusă iar regele ucis. Şalman (v. 14) este Şalmaneser III, deşi unii cred că numele s-ar referi la un rege al Moabului numit Salamanu.

Ne este de folos să distingem cine sunt vorbitorii în următoarele patru capitole - Domnul sau Osea.

Domnul: 11:1-12:1

Osea: 12:2-6

Domnul: 12:7-11

Osea: 12:12-13:1

Domnul: 13:2-14

Osea: 13:15-14:3

Domnul: 14:4-8

În dragostea Sa, Dumnezeu a chemat Israelul din Egipt (Ex. 12). (Asta se aplică şi la Domnul Isus în Matei 2:15). Cu cât a chemat mai mult, cu atât s-au dus ei mai abitir după idoli. El S-a purtat cu tandreţe şi cu dragoste cu Efraim, dar acesta nu ştia că Domnul îl vindecase.

Din pricina îndepărtării lor de Dumnezeu, poporul Său nu va fi trimis în Egipt, ci va fi exila în Asiria. Inima lui Dumnezeu fierbea, gândindu-se să facă Israelul la fel de pustiu ca cetăţile din câmpie, Adma şi Ţeboim.

Aceste versete se referă la viitor. Dumnezeu a plănuit restaurarea şi binecuvântarea pentru poporul Său, şi El nu-l va mai nimici pe Efraim. În Biblia ebraică, versetul 12 este primul verset din capitolul 12. Asta ar putea însemna, ca în KJV şi NKJV, că deşi Israel era plin de minciuni şi înşelăciune, Iuda încă se mai încredea în Domnul în vremea lui Osea. Sau ar putea însemna, ca în NASB, că Iuda se asemăna cu Israel în răzvrătirea sa.

Efraim se hrăneşte cu vântul în sensul că se bizuie, ca să supravieţuiască, pe tratatele încheiate cu asirienii şi cu Egiptul. Dumnezeu are o controversă cu Iuda, şi deşi păcatul lui Efraim era mai mare, El îl va pedepsi şi pe Iacob.

Patriarhul Iacob este cel vizat aici.

Deşi în unele locuri el este văzut în lumină nefavorabilă, aici el este dat ca exemplu al unuia care a câştigat biruinţe prin faptul că s-a îndreptat spre Dumnezeu.

Îngerul din versetul 4 este identificat drept Domnul Dumnezeul oştirilor şi Domnul în versetul 5. El este acelaşi ca şi îngerul Domnului care i s-a arătat lui Agar (Gen. 16:7-11); Avraam (Gen. 18:1-33; 22:11, 15, 16); şi Iacob (Gen. 31:11-13; 48:16). Vezi şi Exod 3:2, 6-15 şi Numeri 22:22-35. Evanghelicii în general cred că El este a Doua Persoană a Sfintei Treimi într-o apariţie de dinainte de întrupare.

Efraim este îndemnat să-l imite pe Iacob, bizuindu-se pe tăria lui Dumnezeu, mai degrabă decât pe a sa proprie (vezi Gen. 32:28).

Dar Efraim este un canaanit viclean (un negustor), un trişor, un lăudăros ce se bizuie pe el însuşi, unul care a crezut că nu poate fi depistat.

Domnul îi aminteşte că toată prosperitatea sa o datorează Celui care l-a scos din Egipt. Dacă va asculta numai, Dumnezeu îl va face să locuiască în corturi, ca în zilele... Sărbătorii (corturilor).

Iehova vorbise de repetate ori prin profeţi, dar în zadar. Ghilead (Galaad) şi Ghilgal, cele două părţi ale regatului de nord, despărţite de râul Iordan, vor fi reduse la zero din pricina idolatriei lor. Strămoşul naţiunii, Iacob, a fost fugar în Siria şi un umil păstor de oi în Mesopotamia.

Dar Dumnezeu în îndurarea Sa i-a călăuzit pe descendenţii săi, izbăvindu-i din sclavia lor în Egipt prin intermediul profetului Moise.

Neţinând cont de asta, Efraim L-a provocat pe Domnul la mânie prin idolatria sa şi şi-a atras vinovăţia vărsărilor sale de sânge. Dumnezeu va aduce peste el ruşinea şi ocara lui.

Înainte de a se fi încurcat cu idolii, Efraim era înălţat în mijlocul Israelului, dar după ce s-a dedat la închinarea la Baal, a murit.

Acum oamenii se cufundă tot mai adânc în idolatrie, spunându-le bărbaţilor să sărute viţelul. Pentru aceasta ei vor fi la fel de trecători ca norul de dimineaţă sau ca rouă din zori. Vor fi duşi de vânt ca pleava sau ca fumul ce iese dintr-un coş.

Domnul este Cel care i-a salvat din Egipt şi le-a purtat de grijă prin pustiu. Dar ei L-au dat uitării, alipindu-se de idoli. Acum Dumnezeu se va năpusti asupra lor ca o fiară sălbatică.

Când Domnul va face acest lucru, cine-i va salva? Păcatul lui Efraim este legat şi păstrat pentru ziua judecăţii. Durerile naşterii vor veni peste el, dar el nu s-a înfăţişat acolo unde se nasc copii, adică la ieşirea din pântece, pentru naştere. Asta înseamnă că Efraim nu s-a pocăit, în pofida judecăţilor lui Dumnezeu.

RSV traduce prima parte a versetului acesta sub formă de întrebări: „Să-i scap Eu de sub puterea Sediului? Să-i răscumpăr Eu de la moarte?" Răspunsul subînţeles este: „Nicidecum”. Mai degrabă El va chema Mormântul (Şeol) ca să distrugă, deoarece mila este ascunsă de ochii Săi. Versetul acesta este însă citat într-o manieră diferită la 1Corinteni 15:55.

Groaznica distrugere a Israelului şi Samariei de către cruzii asirieni („un vânt din răsărit") este prezisă în continuare.

VIII. ISRAEL ESTE ÎNDEMNAT SĂ SE POCĂIASCĂ ŞI SĂ SE BUCURE DE BINECUVÂNTAREA LUI DUMNEZEU (cap. 14)

Israel este chemat la pocăinţă şi i se dau chiar cuvintele mărturisirii pe care sa le folosească în acea zi din viitor. Bizuirea pe Asiria, încrederea în caii Egiptului şi idolatria sunt păcatele menţionate. Ei recunosc că Dumnezeu este singura lor speranţă.

În cadrul unui limbaj poetic minunat, Domnul promite vindecare, dragoste, înviorare, aspect atrăgător, trezire şi dezvoltare.

În versetul 8 tot Domnul este Cel care vorbeşte. El doreşte ca idolii poporului Său să fie de-acum din domeniul trecutului. El le aminteşte că El este Ocrotitorul şi Purtătorul lor de grijă.

Profetul Osea îşi încheie profeţia prin sublinierea faptului că înţelepciunea şi cumpătarea se află în ascultarea de căile Domnului.